

РЕШЕНИЕ

№ 23899

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **4476** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Х. С. К. с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: С., [улица], ет. 4, ап. 8, чрез процесуалния си представител адв. Х., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 732 от 03.04.2026 г., издадена от младши-автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо оспорващия на основание чл. 171, т. 1, б. "з") "бб") от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС), до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при неясно отразена фактическа обстановка и съществено нарушение на административнопроизводствени правила, както и в противоречие с материалноправните разпоредби – основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК. Твърди се, че от изложената в оспорената ЗППАМ фактическа обстановка не става ясно какво е извършеното нарушение, както и на коя да а на кое място е извършено същото – в ЗППАМ липсват дата, час и място на твърдяното нарушение. На следващо място се излагат доводи, че изложената в заповедта фактическа обстановка не отговаря, а коренно се разминава с действителността. По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед.
В жалбата са направени доказателствени искания, както и с молба от 04.05.2026 г., подадена чрез процесуалния представител на жалбоподателя, но същите изцяло са оттеглени в проведеното на 27.05.2026 г. открито съдебно заседание.

В съдебното заседание, оспорващият не се явява, представлява се от адв. Х., който заявява, че поддържа изложените в жалбата доводи. Добавя също така и тава, че посоченият в оспорената заповед АУАН № 0619268 е издаден срещу трето лице и описаната в него фактическа обстановка няма нищо общо с настоящия казус. Представени са и писмени бележки от адв. Х., с които доразвива доводите си за нещожност на оспорената заповед, а в условията на алтернативност за незаконосъобразност.

Ответникът - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция" - СДВР, в писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата. Не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ № 732 от 03.04.2026 г., издадена от младши-автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, спрямо Х. С. К. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з"), "бб") от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК]. Като фактическо установяване е посочено, че Х. К. е управлявал М. ЦХЗ с табели е регистрационен М С. в [населено място] и по време на движението е навлязъл частично в съседна пътна лента и реализира ПТП с попътно движещия се лек автомобил Ф. П. с рег. Номер С., след което е напуснал произшествието, с което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Предвид изложеното в оспорената заповед е прието, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. "з") "бб") от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. Заповедта препраща към съставен АУАН Серия GA № 0619268.

По делото е приета без оспорване административната преписка. Изискан е посоченият в оспорената заповед АУАН Серия GA № 0619268, от който се отнася, че същият се отнася за трето лице и описаната в него фактическа обстановка изцяло не кореспондира с посоченото в оспорения акт.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9638 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора

на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана. Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, б. "з") "бб") от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: бб) 3 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

В оспорената заповед обаче не е посочено конкретно кое нарушение е извършено. Единствено от фактическа страна е посочено, че водачът Х. С. К. е управлявал М. ЦХЗ с табели е регистрационен М С. в [населено място] и по време на движението е навлязъл частично в съседна пътна лента и реализира ПТП с попътно движещия се лек автомобил Ф. П. с рег. Номер С., след което е напуснал произшествието, с което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Липсват дата, час и точно място на вмененото на жалбоподателя нарушение.

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з"), „бб“) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС.

Дори да се приема, че извършеното нарушение е по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП – водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие, във вр. с чл. 123, ал.1, т. 3, б. „в“) от ЗДвП - ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР, следва да се посочи, че съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в ЗППАМ деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка.

На следващо място следва да се посочи, че оспорената заповед препраща към АУАН серия АД № 0619268 от 03.04.2026 г., но същият е съставен по отношение на трето лице и описаната в него фактическа обстановка няма нищо общо с описаното в процесната ЗППАМ. Пропускът на органа

в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта.

Изложеното по-горе води до извод, че от събраните по делото писмени доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че жалбоподател е нарушил правилата на ЗДвП, тъй като в оспорената заповед не е посочено изрично кога, къде и коя разпоредба от закона е нарушил жалбоподателят, а АУАН, към който препраща същата, касае трето лице и съвсем различни фактически установявания. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта, като в случая това не е сторено. Опровергана е презумпцията, въведена в чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, според която "редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното".

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

С оглед изхода на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, сторените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива в размер на 5,11 евро държавна такса и 384 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за частично доказани. В случая следва да се присъди само заплатената държавна такса в размер на 5,11 евро в полза на жалбоподателя. Що се отнася до претендираното адвокатско възнаграждение, същото не следва да се присъжда, тъй като видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие /л. 10-гръб/, в същия е посочено, че сумата от 384,00 евро е платена по банков път, но липсват доказателства за извършено реално плащане на уговореното възнаграждение. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС, ОС на Гражданска и Търговска колегия, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението, като в договора следва да е вписан начина на плащане и ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това. Ето защо в тази част искането за присъждане на разноски се явява неоснователно и недоказано. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 5,11 евро държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 732 от 03.04.2026 г., издадена от младши-автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Х. С. К. с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: С., [улица], ет. 4, ап. 8, разноски по делото в размер на 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

